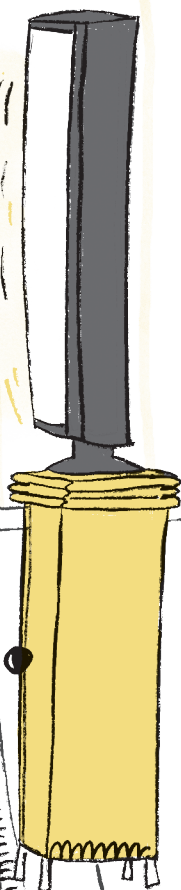
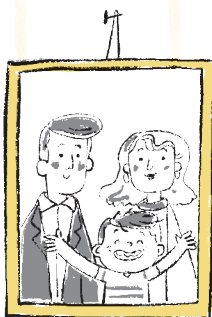
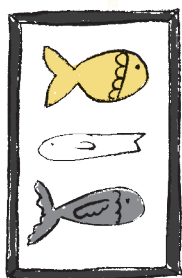

BABAMDA BİR TUHAFLIK VAR

DİDEM
DEMİREL

ÇİZER
SÜMEYYE
TÜRK GÜN

ANKARA
DÜRÜM

İHTİYAĞ
LISTESİ
-Şehriye
-Tualet
kağıdı

Sevgili Hülki,
Çok yorulduğum ve tatile ihtiyacım
oldu. Güneye gidip biraz
dinleneceğim. Sana bir parça akıl
kırıntısı bırakıyorum. Ben dönene
kadar idare et. Sevgilerimle
Beynin

**Beynin Tatile
Çıkıyor**

Sevgili Hülki,

Çok yorulduğum ve tatile ihtiyacım olduğuna karar verdim. Güneye gidip biraz dinleneceğim. Sana bir parça akıl kırıntısı bırakıyorum. Ben dönene kadar idare et.

Sevgilerimle,

Beynin

Hulki o sabah uyandıĝında her sabahkinin aksine saate bakmadı. Acele etmedi. Yüzünü de yıkamadı. İşe gitmeyi ise aklından bile geçirmedi, istese bile bunu yapamazdı. Çünkü beyni olan herkes bana hak verecektir ki bir şeyi aklınızdan geçirebilmeniz için azami ölçüde beyne ihtiyacınız vardır.

Normalde daha güneş bile doğmadan uyanır, hızlıca hazırlanır, buz dolabının kapağını açıp akşamdan kalan yemeklerden birkaç lokma ağzına atar ve ayakkabılarını bile bağlamadan arabasına koşardı. Oğluna ve karısına hoşça kalın, demeyi ise asla ihmal etmezdi. Bu yüzden arabaya bindikten sonra hemen ilk iş olarak az önce çıktığı evini arar ve onlara “Akşama görüşürüz...” derdi. Bunu evden çıkmadan yapmasının nedeni oğlu ve karısının beş dakika daha uyumaya devam etmelerini istemesiydi.

O sabah da erken uyanmıştı Hulki ama işe gitmek yerine hemen bir çizgi film açıp izlemeye koyulmuştu. Birkaç bölüm izledikten sonra birden ayağa kalkıp mutfağa koştu. Çok susamıştı. Tam buz dolabını açacağı ki kapağa magnetle tutturulmuş yukarıdaki notu fark etti.

“Ah biri bana not bırakmış,” diyerek ellerini göğsünde birleştirip tek ayağını havaya kaldırdı. Birkaç saniye poz veriyormuş gibi bu şekilde durduktan sonra notu okudu. Sonra bir daha okudu. Sonra bir daha okudu...

Hakkını yemeyelim. Siz de böyle bir not bulsanız onu defalarca okuma ihtiyacı hissedebilirdiniz. Beyninin neredeyse tamamı tatile çıkmış birinin ilk okumada anlayamaması çok da yadırganacak bir durum değil.

“Güneye mi gitmiş? Güney kimdi ki? [ski komřumuz muydu? Yok o Gülten’di,” diye sesli bir şekilde düşünme-

ye başladı Hulki. Yani sanırım öyle. Çünkü bunları söylerken gözlerini kısmış uzaklara bakıyordu. Sabah güneşinden rahatsız olmuş da olabilir tabii. Belki de gözüne toz kaçmıştır. Sonuçta düşünmek için en azından 300 gram falan beyne ihtiyaç vardır ve Hulki'nin beyninin büyük bir kısmı o sıralarda muhtemelen elinde dondurmasıyla Güney'e doğru ilerliyordu.

Tam da o sırada Burki mutfağa geldi. **(Aslında adı Burak ama Hulki, kendi adına uydurmak için ona Burki diyor.)** Babasının hâlâ evde olduğunu görünce şaşırdı. Önce sevindi, sonra da hemen yüzü düştü. Çünkü evden çalışacağını düşündü. Babasının evden çalışması demek hem onu işe gittiği zamanlardaki gibi görememek hem de karşılaştıkları kısacık anlarda bitmek bilmeyen nasihatler ve talimatlar demekti. Beş sayfa matematik, beş sayfa Türkçe, beş sayfa fen sorusu çözmek demekti. En az otuz sayfa kitap okuma, dışlerini fır-

çalama, kahvaltıdan önce duşa girme, en az kırk dakika piyano çalma, koskoca bir saat boyunca resim yapma ve sadece bir saat bilgisayar oyunu demektir. Ona göre hayata ayak uydurabilmek için her şeyin mantıklı bir plan dahilinde olması gerekirdi.

“A baba bugün evden mi çalışacaksın, ne güzel!” dedi samimiyetsiz bir şekilde Burki. Ama babasında bir tuhaflık vardı. Buz dolabının kapağına yapışmış, göbeğini serinletmeye çalışırken kapaktaki nota bakıp duruyordu.

Burki notu aldı ve okudu. Sonra bir daha okudu. Sonra bir daha okudu. Annesi iş seyahatine giderken tatsız bir şaka yapmış olmalıydı. İnsanlar birbirlerine böyle şakalar yapmamalı, diye düşündü. Kırıcı olabilirdi. Notu tekrar yerine koydu. Sonuçta büyüklerin işine karışılmazdı. Ama

babasının mutluluğuna bakılırsa belki de sevgilerini böyle gösteriyorlardır, diye düşündü. Sonra biraz midesi bulandı. Yetişkin iki insanın birbirlerine kur yapması hep midesini bulandırırdı. Seviyorsan seviyorum dersin, sululuğun ne gereği var.

Ama hâlâ bir tuhaflık hissediyordu Burki. Nasıl hissetmesin? Babası banyoya gitmiş, elindeki diş fırçasına reçel sürüp dişlerini fırçalamaya çalışıyordu. Bu kez gerçek anlamda midesi bulandı ve bir anlığına istemsizce öğürdü.

“Öğğğ! Baba ne yapıyorsun!”

Hulki diğer elini uzattı. Burki’nin diş fırçasına da reçel sürmüştü.

“Hadi sen de dişlerini fırçala. Hem kahvaltıya da gerek kalmaz bak, bunu yeni keşfettim.”

Burki endişelenmeye başladı. Hiçbir şey demeden babasının elinden kendi diş fırçasını aldı ve çaktırmadan çöp kovasına attı.

Babası o sırada yatak odasına gitmişti. Sanırım Burki'nin artık korkmaya başlamasına kimsenin itirazı olmaz.

Hulki yatak odasından ütüyü alıp mutfığa doğru yöneldi. Burki peşinden gidiyordu ama bir yandan da 112'yi mi yoksa annesini mi araması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Babasının kahvaltı için dolaptan yumurtaları aldıktan sonra kızdırdığı ütünün üstüne tavayı yerleştirdiğini görünce dayanamayıp sordu:

"Baba, iyi misin sen?"

Babası çok sakin ve o an Burki'ye çok saçma gelen bir neşeyle cevap verdi:

"Bilmem, iyi miyim? Şu an karar veremiyorum ama önemi yok, idare edebilirim. Beynim ufak bir tatile çıkmış da. Ne tatlı değil mi?" Bir yandan da dolabın üzerindeki notu Burki'ye uzatıyordu.

Burki notu tekrar okudu ve bu kez bulanmak yerine midesinde bir rüzgâr esti-

ğini hissetti. Bu rüzgârı daha önce de hissetmişti. Genellikle karanlıkta kaldığında ya da annesi “Acilen konuşmamız lazım,” dediğinde böyle olurdu. Ama bu sefer... bu sefer bir şeyler gerçekten ters gidiyordu. Yardım çağırmalıydı.

Babasının telefon şifresini bilmiyordu, onu kullanamazdı. Ama neyse ki ev telefonları vardı. Neden hâlâ ev telefonu kullandıklarını hiçbir zaman anlayamamıştı Burki.

